

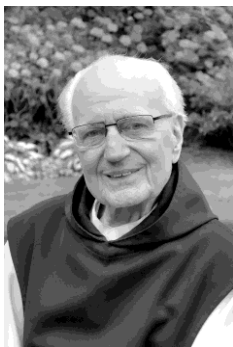

PREEK UITVAART BROEDER CHRISTIAN PIRENNE OP 9 MAART 2019

Zusters en broeders, de lezingen voor deze uitvaart hebben broeder Christian zijn hele leven als monnik in onze abdij vergezeld. Bij alle belangrijke gebeurtenissen van zijn monniksleven koos hij voor deze lezingen. Hij hield van deze Bijbelteksten en leefde er ook uit. Op zijn wensenlijstje voor zijn uitvaart had hij deze dan ook aangegeven.

Heel zijn leven heeft broeder Christian zich de vraag gesteld: "Hoe kan mijn leven vruchtbaar zijn?" Al vroeg werd hij gegrepen door dat prachtige visioen van Ezechiël over een rivier die, waar hij stroomt, leven brengt in overvloed. Het water van die rivier is niet zomaar water, maar water dat zijn oorsprong vindt in het heiligdom, de plaats waar God woont en die een en al gevuld is met Zijn Aanwezigheid.

Albert had een groot verlangen om te putten naar dit water. Dankzij de boeken van de Amerikaanse trappist Thomas Merton, die hij op het seminarie verslond, wilde hij ook trappist worden. Hoewel het gezin Pirenne uit de Tuinstraat in Tilburg een zeer vroom en gelovig gezin was, vond moeder dit idee toch maar niets. De wereld had nood aan goede priesters die, als goede herders, hun leven gaven voor de schapen.

In 1955 werd Albert daarom priester van het bisdom 's-Hertogenbosch en gaf zijn leven inderdaad aan de mensen die aan zijn zorgen waren toevertrouwd. In Veghel, Nijmegen en Goirle heeft hij een spoor van goedheid achtergelaten. Zijn geheime wapen, om zo te zeggen, was zijn oprechte aandacht voor iedereen. Hij vergat werkelijk niets of niemand, geen geboorte of sterven, geen ziekte of verjaardag, geen jubileum of afscheid. De rivier van Gods water werd in Christian een onuitputtelijke en niet te stuiten bron van aandacht en attenties: met een telkens weer verrassende creativiteit, een gepaste kaart, de juiste woorden en tot in zijn laatste dagen met een altijd eender verzorgd handschrift.

Vooraf in Goirle heeft men zijn herderschap weten te waarderen. Vaak was hij aanleiding voor de Prent van de Week van wijlen Cees Robben. Hij werd er neergezet als 't kindeke Jezus. Maar toen Albert in Goirle zijn zilveren priesterfeest vierde, werd de prent van de week een prachtige hommage aan de pastoor met als titel: 'elke heilige krijgt z'n kerske' (ieder heilige verdient zijn kaarsje). De tekst onder de prent luidde: *"De goede herder gaf zijn leven voor zijn schapen, maar voor mij hoeft hij dat niet te doen, Jaones."* *"Nee, je hebt gelijk, Merie, herders zijn er voortaan zo weinig en je komt er niet meer aan. Laat Albert maar betijen. Laat hem zo maar verder gaan."*

Albert ging ná meer dan 40 priesterjaren inderdaad verder. Hij wilde toch terug naar dat oorspronkelijke verlangen om trappist te worden. Zo verruilde hij het alleen-zijn op de pastorie en het glas wijn op zaterdagavond met zijn trouwe huishoudster Annie, voor de gelederen van de broeders, altijd samen, dag in-dag uit. Het was een grote overgang maar ook hier bleef hij zich de vraag stellen: "Hoe kan mijn leven vruchtbaar zijn. Het apostolaat van de parochiepriester werd het apostolaat van het verborgen leven. Nu was dat verborgen leven soms wel eens zoek, want als broeder Christian preekte dan beweerde men in de

gemeenschap wel eens dat half Goirle in de kerk zat. Rond zijn verjaardag en met Kerst overspoelde er een rivier van poststukken de abdij. De postbode zal zijn heengaan zeer betreuren! Ná de zondagse eucharistieviering moest Christian altijd in de kerk blijven hangen om als een echte dorpspastoor een praatje te maken met mensen, handjes te schudden. Als je hem als abt dan zei: “doe dat nou niet. Je bent niet meer de pastoor,” dan zei hij altijd: Nee, ik doe dat niet, de mensen komen spontaan naar mij toe”.

Nu we het toch over de menselijke kantjes van br. Christian hebben dan moeten we toch ook zijn ijdelheid noemen. Zijn mooie zilveren haardos was zijn trots. Al kammend kon hij de kapel binnenkomen, nadat hij in volle vaart eerst van de trap kwam afgerend en later liep hij met snelle vaart achter zijn rollator. Aan dat goede hulpmiddel heeft hij lang moeten wennen, want dat paste niet in zijn beeld. Het vestigde de aandacht op hem en dat wilde hij juist niet. In een rolstoel naar het ziekenhuis was een echte penitentie. Hij zette dan zijn muts op en trok die tot diep over zijn oren. Niemand mocht hem zo zien. De eerste keer in de rolstoel gingen we met de gemeenschap naar de Beekse Bergen. Het werd een hele tour om hem daarvan te overtuigen. Wat een ellende toen we net de bus uit waren en iemand uit Goirle hem in de rolstoel zag zitten. Heel Goirle wist natuurlijk binnen een mum van tijd dat pastoor in de rolstoel zat. En: O, ijdelheid der ijdelheden! Hij zou toch maar de eerste monnik worden die op de cover van een glossy terecht kwam!

In het leven als trappist heeft br. Christian de rivier van Gods goedheid laten stromen door middel van zijn gebed. Op die manier gaf hij invulling aan het thema ‘verzoening’. Een thema dat hem heel zijn monniksleven is bijgebleven en dat zijn oorsprong vond in de politieke toestand van eind jaren negentig van de vorige eeuw. Het was de tijd van de oorlog in voormalig Yugoslavia, de massamoord in Rwanda, het telkens maar oploeiende conflict tussen Israël en de Palestijnen. Verzoening met God, met jezelf en anderen werd zijn thema. Hij koos daarom bewust als kloosternaam Christian, naar de prior van de vermoorde trappisten van Algerije die hun leven in een geest van vrede en verzoening gegeven hadden voor de dialoog met de moslims.

Bij de teksten voor zijn uitvaart zat ook het volgende verhaal van fr. Christian van Tibhirine en dat zegt alles over onze br. Christian: *Op een dag vroeg Mohammed mij – onverwacht – om hem te leren bidden. Hij is onze buurman. Samen delen we een lang levensverhaal. Op een dag vond hij een geijkte term om een nieuwe ontmoeting te plannen: “het is lang geleden dat we diep in onze put hebben gegraven!” En ik vroeg hem, bij wijze van grap: “En wat zullen we dan in het diepste van onze put vinden: Christelijk of moslim water?” Half grijnzend en half bedroefd keek hij me aan: “het is al zo lang dat we samen op weg gaan en jij stelt me zo’n vraag? Weet je, wat ik in het diepste van deze put vind, dat is het levende water van God!”, aldus Mohammed.*

Dit verhaal heeft br. Christian geïnspireerd. Zo was hij en zo zullen wij hem blijven herinneren. Hij wist dit levende water van God te putten in diepste van zijn eigen ziel maar ook in die van talloze medemensen. We nemen vandaag afscheid van een geliefd mens, een echte broeder die in zijn leven Gods’ water rijkelijk heeft laten vloeien over de akker van zijn leven. Het was niet zijn water maar Gods water. Ieder van ons hier aanwezig heeft zijn eigen reden om dank te zeggen voor dit mensenleven. Vlak voor zijn heengaan herhaalde hij

telkens: “dank jullie wel!” Vandaag mogen wij allen zeggen, Christian, dank je wel! Rust nu zacht en leef in Gods Tegenwoordigheid, de Bron van jouw en ons bestaan. Christian zou zeggen, “A-Dieu! Tot bij God!”

1^e lezing: Ezechiël 47, 1-12; evangelie: Johannes 4, 6-15

Daar bevond zich de bron van Jakob en vermoeid van de tocht ging Jezus zomaar bij deze bron zitten. Het was ongeveer het zesde uur. Toen een vrouw uit Samaria water kwam putten zei Jezus tot haar: ‘Geef Mij te drinken.’ De leerlingen waren namelijk naar de stad gegaan om levensmiddelen te kopen. De Samaritaanse vrouw zei tot Hem: ‘Hoe kunt Gij als Jood nu te drinken vragen aan mij, een Samaritaanse?’ Joden onderhouden namelijk geen betrekkingen met de Samaritanen. Jezus gaf haar ten antwoord: ‘Als ge enig begrip had van de gave Gods en wist wie het is, die u zegt: Geef Mij te drinken, zoudt ge het aan Hem hebben gevraagd en Hij zou u levend water hebben gegeven.’ Daarop zei de vrouw tot Hem: ‘Heer, Ge hebt niet eens een emmer en de put is diep; waar haalt Ge dan dat levende water vandaan? Zijt ge soms groter dan onze vader Jakob die ons de put gaf en er met zijn zonen en zijn vee uit dronk?’ Jezus antwoordde haar: ‘Iedereen die van dit water drinkt krijgt weer dorst, maar wie van het water drinkt dat Ik hem zal geven, krijgt in eeuwigheid geen dorst meer; integendeel, het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een water bron worden, opborrelend tot eeuwig leven.’ Hierop zei de vrouw tot Hem: ‘Heer geef mij van dat water, zodat ik geen dorst meer krijg en niet meer hier behoef te komen om te putten.’